

(Continuare din pag. 1: Brândușa Masion.)

nu știu nimic despre acestea. Fiți, vă rog, amabilă și vorbiți mai mult despre aceasta.

B.M.: Perioada copilăriei și a școlii generale de opt ani mi-o amintesc ca pe o epocă idilică dintr-un colț liniștit de București, unde hoardele de copii puteau bîntui nestingherite. Este vorba de strada Horațiu din Popa Tatu, nu departe de Piața Matache și de Parcul Cișmigiu. La Tîrgul de Carte de la Frankfurt din anul 2000 am descoperit un volum de etnografie urbană scris cu multa finețe a detaliului de cercetătoarea Irina Nicolau de la Muzeul Țăranului. Cartea "O stradă oarecare" are ca subiect ființa străzii copilăriei mele, evocate de către locatarii actuali sau mai din trecut ai străzii, pe care i-a intervievat autoarea. La Tîrg, în 2000, am răsofit cartea din ce în ce mai înfrigurată, recunoscînd locurile, numele locatarilor, ba chiar descopăr printre figurile amintite pe Gruia și Brândușa, copiii familiei Ionescu, părinții de la nr. 8, dl. Ionescu, inginer, și d-na Ionescu, profesoara de română. Aidoma amintirilor mele, reies pe rînd din această carte o multime de prieteni și jocuri din copilăria pasionantă, cu urmăriri peste curțile din străzile Ștefan Furtună, Crișana și Timișana, cu întreceri olimpice vara și cu cazemate de zăpadă iarna. O dată, noi copiii, am creat chiar și o mostră de folclor stradal pentru a rezolva un conflict "de minge" cu un vecin mai puțin tolerant, pe care l-am ironizat printr-o poezie prinsă pe garduri: "Pe întinsul București / Ca-n Horațiu nu găsești / Stradă cu mai mulți copii, / Mai sprintari și mai zglobii. // Fotbal can Horațiu, frate./ Nici Dinamo nu mai poate..." s.a.m.d. în vreo zece strofe restul baladei. Șeful străzii era fratele meu, Gruia, iar părinții noștri au trebuit de mai multe ori să ne reprime elanul jocului prea năzdrăvan, care deranja pe vecinii mai obosiți și fără copii. În acea perioadă am trăit foarte intens conflictul dintre ambiția școlară, care m-ar fi ținut în casă la lecții, și chemarea jocului de pe stradă, care mă smulgea pînă la urmă afară. De aici mi-a rămas înțelegerea pentru fiul meu, Cristian, care intră în panică atunci cînd nu îi mai rămîn decît una sau două ore de joacă în zilele școlare aglomerate din clasa a șasea. Un regret am deja în ce-l privește pe fiul meu, că nu suferă și el de cealaltă pasiune a copilăriei mele, și anume cititul, mai ales că am reușit să transmit în Germania partea cea mai valoroasă a cărților de acasă. Dar el este alfabetizat altfel, pe computer, sau poate mai are timp. Liceul la Gh. Lazăr a însemnat cea mai frumoasă perioadă de grup, de prietenii prin afinități cu colegii de școală, cu care mergeam și în excursii la munte, cu dascăli de înaltă prestanță morală și intelectuală, cu încordările olimpiadelor de basketball și volleyball. Tot atunci vine și șocul existențial de la 16 ani, cînd a trebuit să scriu biografia mea și, mai interesant, a părinților mei, pentru a prelua o funcție în biroul UTC al liceului, alături de alți colegi, în general copii de ștăbi. Cu mama a fost simplu: Nicolina Alecu, fiică de învățători din Corabia, de la Dunare, liceu la Craiova, facultate de litere la București, catedre la Liceul Sfânta Maria / Pitar Moș, la Institutul Pedagogic, Liceul 25, totul simplu, cât este ziua de lungă robotește între cursuri, examene și meditații pentru admitere la facultate. Cu tata, fiul unui învățător de țară cu șapte copii, lucrurile se complică însă, foia lui biografică nu se completează nici la miezul nopții, sunt vigilență, anii nu îi ies la socoteală. Iată că, după specializarea lui din Germania în amenajări fluviale, ca inginer la Firma Todt AG din Bremen, unde a lucrat doi ani, 1940 și 1941, la revenirea lui în țară îi pierd urma. Pe marginea foii pe jumătate albe, tatăl meu recunoaște pînă la urmă tot: a fost detinut politic la Aiud din 1941 pînă în 1948, condamnat la venirea din Germania de Curtea Marțială inițial la 20 de ani, pentru că a avut asupra lui o agendă cu numele și adresele familiilor unor legionari refugiați în Germania după Rebelliune, pe care le-a primit de la fratele lui mai tînar, inginerul Aurel Ionescu, el însuși

unul dintre legionari. Tatăl meu urma să transmită acestor familii că fiii, soții sau frații lor sunt în viață. După ce a făcut patru ani de reclusiune, povestește tata, a "renăscut" în închisoare, în momentul în care a fost scos la munca cîmpului în "acel rar care este zona Aiudului" și cînd a fost mutat împreună cu o "societate foarte aleasă", care ținea conferințe în celulă pe temele de expertiză ale fiecăruia. Prin eforturile necrmate ale sorei și ale cumnatului sau, avocat, tatăl meu a fost eliberat pe cînd era L. Pătrășcanu ministru de justiție, cînd a fost achitat din lipsă de dovezi. Asta este tot ce mi-a spus el despre viața lui din închisoare, astfel au convenit părinții să ne ferească de traumele pe care le trăiseră ei. Tatăl meu era un om blînd, altruist, a iubit copiii facuți la bătrînețe cu o dăruire totală. Fire de poet, în Germania tradusese din Goga și Coșbuc pentru colegii lui de lucru. În închisoare relata idile rurale din satul lui natal, Brăiloiu de lîngă București. În anii 50 plini de nesfîrșite lipsuri, somaj și presiuni securiste la domiciliu, și-a scris jurnalul bucuriei familiale, cînd i s-au născut cei doi copii, Gruia în 1952 și eu în 1955. Recent am primit amintirile de la Aiud ale unui coleg de celulă mai tînar, Jenică, "De la liniște la cîntec și alte amintiri", publicate în anul 2000 de Editura Ionescu din Caransebeș. Autorul Ioan Suciu Bukiu din Chicago, a scris următoarea dedicație: "Brîndușei, fata minunatului om care a fost Ing. Vasile Ionescu, unul din eroii acestei cărți." Urmarea: renunț la posibile distincții uteciste și mă azez pe studiul literaturilor franceză și engleză. Părinții s-au călăuzit după maxima: "ce ai în cap nu poate să îți ia nimeni" și au susținut cât au putut realizarea noastră profesională. Viața de universitate a fost o perioadă de intens studiu individual, de încordare cu mine însămi pentru a îmi stabili propriile baremuri și de aprofundare a culturilor anglo-americană și franceză. Chiar din anul 2 am dat cu succes, în buna tradiție de familie, meditații pentru admitere în facultate și pentru emigrări, mascate inițial sub pretense pregătiri pentru doctorat. În facultate, pe lîngă idioțenia armatei studentelor, profesorii universitari, încorsetați și ei în sistemul relațiilor politice, nu au mai reușit, ca cei din liceu, să devină modele. Erau absorbiți în cursa posturilor, tensiune pe care au transmis-o și studenților în goana lor după profilare prin sedințe ca să obțină cele "50 de sutimi politice" bune la "judecata de apoi" - repartitia. Repartizată la Ploiești, am prins acolo chiar drag de școală, într-atît erau de motivați elevii să învețe limba engleză. După trei ani de predare, în urma examenului de definitivare de la Universitate, luat cu medie maximă, șeful de catedră la limba engleză îmi face propunerea să preiau un post de asistentă la catedra lui. Tartorița de la Inspectoratul Județean Prahova nu îmi dă transferul, așa, pur și simplu, deși o multime de profesoare își doreau nespun o catedră de engleză în Ploiești. Planurile mele universitare se spulberă astfel, mai ales că între timp avusese loc un incident familial: fratele meu, cu lucrarea de doctorat în biologie gata în valiză, reușise să plece în 1979 la un congres de specialitate din Montreal, unde a și rămas, stabilindu-se cîteva luni mai tîrziu cu azil politic în Germania.

S.C.: Ce anume concret v-a determinat să emigrați în Germania? Cum a fost începutul în noua țară? A trebuit să vă refăceți studiile, să începeți de la început, sau ați primit totul de-a gata? Cât timp v-a luat să vă "integrați"?

B.M.: Dintr-o dată, viața previzibilă școlară, cu note cam după merite, nu se mai potrivește: securității au program cu mine vinerea, în ziua mea fără navetă; fie la domiciliul meu cu percheziție fără mandat, în urma unei anonime de deținere de valută, consemnîndu-se în proces verbal "valuta străină nedeclarată 10 drahme, 20 stotinci, 2 sloti, etc.", în valoare totală sub un dolar, fie la domiciliul părinților, tot cu percheziție, căutîndu-se scrisorii de la unchiul legionar și de la fratele fugit din Germania și consemnîndu-se "obiecte ce par a fi de argint și icoane", fie repetat la

cîrcă, cu multe declarații date separat. Tata rămîne mult prea liniștit, ca și cum întors în el, mama intră în afect, cum că "ce, s-au terminat hoții de buzunar? Ce aveți cu niște pensionari care doar au muncit toată viața?" Răspunsul vine prompt: "Știți Dvs. mai bine ce avem?". După un an de cercetări și insomnii s-a închis urmărirea mea penală cu o amendă administrativă de 1.000 lei pentru "deținere ilegală de valută". De atunci, consensul părinților mei a fost că trebuie să mă salvez și eu, să plec în străinătate la fratele meu, ca să reușesc să realizez ceva din viața mea. Plan care s-a împlinit în noiembrie 1984, după cca. 150 de memorii la Ministerul de Interne, trei negative, destituire din învățămînt, pentru că nu mai eram aptă să educ noua generație, și șansa senzațională, venită din partea fratelui meu prin relațiile lui medicale, între timp bine consolidate, intrarea în Germania în ciuda ascendenței românești a familiei. O parte bună au avut totuși neajunsurile cu Securitatea: am obținut azil politic în Germania în 1985, în urma unor interogării în limba germană de o zi întregă la Zirndorf, încheiate, culmea, seara, cu repetarea tuturor întrebărilor în perfectă limbă română de către același ofițer de interne german. Totodată am obținut actele de ședere și dreptul de muncă, dar nefiind muncă în Germania în anii '80 pentru profesorii de engleză și franceză, cu toate diplomele recunoscute, am obținut prin examen o recalificare plătită de Ministerul Muncii. Și așa am ajuns să mă reprofilez la 30 de ani în informatică, printr-un curs non-stop timp de un an, susținut la Saarbrücken de profesori ai universității locale și de docenți ai firmei Siemens din München, pentru licențiatii șomeri, mai ales din branșe tehnice. Pe lîngă greutățile limbii germane, învățate de mine cât se putea la Goethe Institut în București, acum am dat cu ochii pentru prima dată de această tastatură cu ecran ca de TV și cu conexiunile în niște cutii misterioase plasate fie în centre de calcul, fie sub masă. A fost un extrem de frustrant, nu pricepeam mare lucru, deși învățam zi și noapte, fără să pot aprecia pînă unde se ridică nivelul meu de cunoaștere. Adio vremurilor cu studii luminoase, cînd imediat după o teză de examen puteam aprecia dacă nota va fi 9,75 sau 9,85. În tot acest timp nu aveam bani deloc, am trăit cîteva luni și din ajutor social. Dar uluitor, la o lună după terminarea acestei școli nimicitoare, unde cîteva dintre colegii mei germani au depus armele din cauza ritmului de studiu și de examene prea susținut, și la doi ani de la plecarea din București, am avut trei oferte de lucru. Am ales o firmă de comerț din Frankfurt, știind că aici este o piață de lucru deosebit de stabilă. Au mai trecut trei ani ca să mă simt stăpînă pe meserie și că să mă încumet să caut un serviciu în finanțe, branșa prin excelență din Frankfurt. Din 1989 lucrez la Bursa Germană, unde, după alți cinci ani de programare, am trecut la asigurarea calității sistemelor de tranzacții bursiere pentru parchet, după alți doi ani la testările finale pentru noul sistem complet electronic de tranzacții bursiere Xetra, iar de patru ani lucrez în proiectele internaționale de portare ale acestui sistem pentru alte burse, cum sunt Austria, Finlanda, Irlanda, Bursa pentru Europa de Est, Bursa de Energie, etc. De-abia din 1996 începeam să folosesc profesional și prima mea calificare, limbile străine, ceea ce mi-a ocazionat deplasări în Canada, mai demult, și în ultimul timp în țările menționate, ca specialist al Bursei Germane pentru "transplantul" sistemului electronic german Xetra în alte contexte ale pieței de capital. În total mi-au trebuit 10 ani ca să simt că aparțin acestei lumi, punînd la socoteală și conjuncturile nefavorabile pentru viața mea de familie sau dificultățile sporite ale unei meserii extrem de stressante, cînd ai un copil mic acasă.

S.C.: V-a fost rușine vreodată că sunteți româncă?

B.M.: Întotdeauna m-am simțit vizată de "vina românească", de oriunde vine ea, de la criminalitatea importată din România, de la copiii noștri, ai tuturor, bolnavi de sida, de la politicianismul catastrofal din '89 înapoi, de la apatia românească. ☞22